

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Milana Taubera ve věci žalobce: **NORMA, k. s.**, se sídlem Praha 10, Tiskařská 599/12, zast. **JUDr. Ladislavem Břeským**, advokátem v Praze 2, Botičská 1936/4, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, Praha 10, Vršovická 1442/65, o přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2013 č.j. 587/500/13 19729/ENV/13,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2013 č.j. 587/500/13 19729/ENV/13 se r u š í a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do rukou jeho zástupce advokáta JUDr. Ladislava Břeského na náhradu nákladů řízení částku 15 342, - Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 30. 8. 2013 č.j. 587/500/13 19729/ENV/13 (dále „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Plzeň (dále též „*inspekce*“), ze dne 28. 2. 2013 č.j. ČIŽP/43/OOH/SR01/1010233.004/13/ZKN (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo vyřčeno, že se žalobce dopustil správních deliktů podle ust. § 44 odst. 2 písm. h), i) a k) zákona č. 477/2001 Sb., o obalech a o změně některých zákonů (*zákon o obalech*), ve znění pozdějších předpisů, za což mu byla uložena pokuta ve výši 200 000,- Kč a stanovena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000,- Kč.

Žalobce předně uvádí, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se žalovaný nezabýval všemi jeho odvolacími námitkami, popř. se jimi zabýval pouze povrchně. Uvádí, že se nedopustil správního deliktu podle ust. § 44 odst. 2 písm. h) zákona o obalech, neboť měl uzavřenu smlouvu o sdruženém plnění ze dne 5. 6. 2008 se společností EKO-KOM, a. s. Má za to, že v návaznosti na ust. § 13 odst. 1

písm. c) zákona o obalech splnil povinnost stanovenou v § 12 téhož zákona. Žalobce má za to, že se nedopustil ani správních deliktů podle ust. § 44 odst. 2 písm. i) a k) zákona o obalech, protože je ve smyslu ust. § 14 odst. 10 písm. a) zákona osobou, na kterou se povinnost podle ust. § 14 odst. 1 zákona o obalech nevztahuje. Podle žalobce je odůvodnění napadeného rozhodnutí nepřehledné, nejasné a obsahuje dokonce i některé spekulativní závěry.

Žalobce dále zdůrazňuje, že se řídil výkladovým stanoviskem žalovaného Ministerstva životního prostředí ze dne 23. 8. 2004 č.j. OODP/3683/04, které žalovaný v souladu s ustanovením § 32 písm. m) zákona o obalech vydal k odstranění pochybností, zda uvedený typ výrobku je, anebo není obalem. Podle žalobce nebyly igelitové tašky obalem ve smyslu zmíněného stanoviska, neboť nebyly v době, kdy výrobek začne plnit funkci obalu, jednoznačně použity k pojmutí, ochraně, manipulaci, dodávce, popř. prezentace výrobku či výrobků, jelikož v době prodeje těchto tašek spotřebitelům nebylo jasné, k jakému účelu je spotřebitel užije. V okamžiku prodeje není igelitová taška ani naplněna, ani uzavřena, ani se nestává součástí prodejní jednotky či jednotek, ani neusnadňuje manipulaci s ní či s nimi. Žalobce v této souvislosti uvádí, že žalovaný rozhodl v souladu s jiným svým stanoviskem (podle tohoto novějšího stanoviska již je igelitová taška obalem), které však žalovaný vydal až v době po zahájení správního řízení. Jestliže se žalobce řídil výkladovým stanoviskem žalovaného, byť později (během správního řízení) změněným, pokládá žalobce takové rozhodnutí za nemravné s tím, že by mu neměla být poskytnuta soudní ochrana, neboť je zcela v rozporu se zásadou legitimního očekávání.

Podle žalobce je slovní spojení „významné množství“ uvedené v napadeném rozhodnutí spekulativní; žalovaný měl použít číslovku, nikoli přídavné jméno. Žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně, zakládá své rozhodnutí na tvrzení, že bylo zjištěno velké množství nezaevidovaných obalů a odpadů z nich, a přitom neuvádí, kolik takových obalů bylo. Zároveň žalovaný nijak nekonkretizuje, jak dospěl k závěru, že takovýchto obalů bylo velké množství.

Stejně tak je podle žalobce nepodložené tvrzení žalovaného, že problém odnosných tašek řeší jiné maloobchodní řetězce. Spekulací je podle žalobce i tvrzení žalovaného, že se žalobce dopouštěl obcházení zákona, neboť to pro něj bylo výhodnější.

Dále žalobce uvádí, že vynaložil veškeré úsilí, aby k porušení zákona o obalech nedošlo, avšak v množství výrobků, se kterými se denně v rámci podnikatelské činnosti žalobce manipuloval, byla možná situace, že některé obaly nebyly v kartách zboží uvedeny. Tyto zjištěné nedostatky v kartách zboží však měly původ již při balení výrobků dodavatelem, tedy nikoli jednáním žalobce. Žalobce zdůrazňuje, že vždy po zjištění nedostatků v kartách zboží okamžitě žádal své dodavatele o nápravu. Shora popsané tvrzení, stejně jako důkazy toto tvrzení prokazující (zejména mailovou poštou), nebral žalovaný při svém rozhodování v potaz, dokonce je zlehčoval.

Závěrem žalobce namítá výši uložené pokuty s tím, že žalovaný pochybil, když při rozhodování o ní nezohlednil, že žalobce vyvinul veškeré úsilí, které bylo možno po něm spravedlivě požadovat, aby zabránil porušení právní povinnosti, a zároveň nepřihlédl ke způsobu spáchání správního deliktu, jeho následkům a okolnostem, za jakých byl spáchán. Navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, *in eventum* (dospěje-li k závěru, že se žalobce dopustil správního deliktu), aby snížil uloženou pokutu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě, resp. *prvnímu žalobnímu bodu*, uvádí, že se s odvolacími námitkami vypořádal v napadeném rozhodnutí dostatečně. Připomíná, že pouhé uzavření smlouvy o sdruženém plnění žalobce nevyvazuje z povinností stanovených v § 10 a § 12 zákona o obalech. Podle žalovaného pouhé formální uzavření smlouvy o sdruženém plnění podle ust. § 13 odst. 1 písm. c) zákona o obalech, jejíž realizace však nezajišťuje řádné plnění povinností u všech obalů uváděných na trh nebo do oběhu (tedy obalů neuvedených ve výkazech), nezbavuje osobu uvádějící obaly na trh či do oběhu povinnosti podle ust. § 10 a § 12 zákona o obalech. Ve správním řízení se přitom jednoznačně prokázalo, že žalobce pochybil ve své povinnosti řádného zajištění zpětného odběru a využití odpadu z obalů.

Další žalobní námitka je podle žalovaného obecná a nelze jí přisvědčit, neboť napadené rozhodnutí bylo zdůvodněno zcela v souladu s požadavky na odůvodnění rozhodnutí podle ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „*správní řád*“).

Podle žalovaného není výkladové stanovisko, na které žalobce odkazuje, právně závazné; při aplikaci zákona o obalech je třeba podle žalovaného vycházet především z jeho samotného textu, z evropské legislativy, popř. i z ustálené soudní judikatury. V této souvislosti žalovaný odkazuje na rozsudek Soudního dvora Evropské unie (v té době nazývaného Soudním dvorem Evropských společenství, dále jen „*Soudní dvůr*“) ze dne 29. 4. 2004 C-341/01, ve kterém Soudní dvůr apeloval na výklad čl. 3 odst. 1 směrnice č. 94/62/ES, o obalech a obalových odpadech, v duchu širokého výkladu pojmu „*obal*“.

K dalšímu žalobnímu bodu žalovaný uvádí, že v odůvodnění správního rozhodnutí není vždy nezbytně nutné specifikovat určité množství přesným číslem a je možno použít i jiných jazykových výrazů. Tím spíše, pokud z daného rozhodnutí a spisového materiálu je zcela zřejmé, o jaké množství obalů (resp. prodávaného zboží) se v daném případě jedná.

Tvrzení žalovaného uvedené v napadeném rozhodnutí a týkající se řešení problému odnosných tašek jinými maloobchodními řetězci nemá sice na delikt ní odpovědnost žalobce vliv, avšak podle žalovaného nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Stejně tak tvrzení ohledně obcházení zákona, ke kterému však žalovaný uvádí, že netvrdil, že žalobce obchází zákon. Pouze obecně konstatoval, že neplnění zákonných povinností a jejich obcházení vyžaduje méně úsilí a finančních prostředků a je obecně výhodnější než jejich důsledné dodržování.

V neposlední řadě žalovaný zdůrazňuje, že odpovědnost za neplnění povinností podle ust. § 12 odst. 1, § 14 odst. 1 a § 15 zákona o obalech je odpovědností objektivní, tedy není vyžadováno zavinění. Nedbalý přístup žalobce k plnění jeho zákonných povinností přitom nelze považovat za vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno požadovat, a proto není dán liberační důvod podle ust. § 46 odst. 1 citovaného zákona.

K výši pokuty žalovaný uvádí, že žalobce byl sankcionován v souladu s absorpční zásadou podle ustanovení vztahujícího se na nejpřísněji postižitelný delikt, tedy podle ust. § 44 odst. 2 písm. h) zákona o obalech, za který může správní orgán uložit pokutu až do výše 10 000 000,- Kč. Jako přitěžující okolnost přitom byla brána skutečnost, že žalobce se dopustil i dalších správních deliktů (podle ust. § 44 odst. 2 písm. i/ a k/ zákona o obalech), za něž mu byla uložena jediná pokuta. Všechna kritéria stanovená pro ukládání pokut v zákoně

o obalech přitom byla při stanovení výše pokuty zohledněna. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

Při jednání před soudem žalobce setrval na žalobních bodech uplatněných již při podání žaloby. Zdůraznil však dvě skutečnosti: jednak tu, že žalobce měl uzavřenu smlouvu o sdruženém plnění s autorizovanou obalovou společností, čímž splnil povinnosti stanovené v ust. § 10 a § 12 zákona o obalech, jednak tu, že se řídil výkladovým stanoviskem ze dne 23. 8. 2004, které bylo zveřejněno na webových stránkách žalovaného a které bylo nahrazeno novějším stanoviskem až po kontrole provedené inspekcí. Žalovaný setrval na podaném vyjádření a navrhl zamítnutí žaloby. Připomněl, že zmíněnou povinnost žalobce nesplnil ke všem obalům uváděným na trh nebo do oběhu, jak zdůrazňuje ust. § 14 odst. 10 písm. a) zákona o obalech.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále „s.ř.s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Žalobu shledal důvodnou zčásti a věc posoudil takto:

Pokud osoba, která uvádí na trh nebo do oběhu obaly nebo balené výrobky, neprokáže, že se z těchto obalů nestaly na území České republiky odpady, je povinna podle ust. § 10 odst. 1 zákona o obalech zajistit zpětný odběr těchto obalů nebo odpadů z těchto obalů. Zpětný odběr zajišťuje bez nároku na úplatu za tento odběr. Přitom je povinna dbát zejména na dostatečnou četnost sběrných míst a jejich dostupnost. Osoby, které uvádějí na trh nebo do oběhu výrobky prodejem spotřebiteli, a autorizované obalové společnosti (v rozsahu uvedeném v rozhodnutí o autorizaci podle § 17 zákona o obalech) jsou povinny podle ust. § 10 odst. 2 zákona o obalech informovat odběratele a spotřebitele o způsobu zajištění zpětného odběru podle výše cit. § 10 odst. 1.

Pokud osoba, která uvádí na trh nebo do oběhu obaly nebo balené výrobky, neprokáže, že se z těchto obalů nestaly na území České republiky odpady, je povinna podle ust. § 12 odst. 1 zákona o obalech zajistit, aby odpady z obalů jí uvedených na trh nebo do oběhu byly využity v rozsahu stanoveném přílohou č. 3 k zákonu o obalech. Na osobu, která uvádí na trh nebo do oběhu obaly naplněné nebezpečnými věcmi, nebezpečnými látkami nebo nebezpečnými přípravky se povinnost podle odstavce 1 vztahuje nejméně v rozsahu stanoveném v sloupci B přílohy č. 3 k zákonu o obalech (§ 12 odst. 2 zákona o obalech).

Podle ust. § 13 odst. 1 písm. c) zákona o obalech splní osoba, která uvádí na trh nebo do oběhu obaly, povinnosti stanovené v § 10 a 12 tohoto zákona uzavřením smlouvy o zajištění plnění povinnosti zpětného odběru a využití odpadu z obalů podle tohoto zákona s autorizovanou obalovou společností (tzv. smlouvy o sdruženém plnění).

Podle ust. § 14 odst. 1 zákona o obalech je osoba, která uvádí na trh nebo do oběhu obaly nebo balené výrobky, povinna podat návrh na zápis do Seznamu osob, které jsou nositeli povinnosti zpětného odběru nebo využití odpadu z obalů (dále jen „Seznam“) v rozsahu, který dále stanoví odstavec 3 cit. ustanovení.

Podle ust. § 14 odst. 10 zákona o obalech se povinnost podle § 14 odst. 1 nevztahuje na osobu, která má uzavřenu smlouvu o sdruženém plnění na všechny obaly, které uvádí na trh nebo do oběhu, nebo která uvádí obaly na trh nebo do oběhu prodejem spotřebiteli, pokud ve

vztahu ke všem obalům jí uváděným na trh nebo do oběhu prokazatelně plní povinnosti podle § 10 a 12 citovaného zákona jiná osoba.

Podle ust. § 44 odst. 2 písm. h) zákona o obalech se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako osoba, která uvádí na trh nebo do oběhu obaly nebo balené výrobky, nezajistí využití odpadů z obalů podle § 12 cit. zákona.

Podle ust. § 44 odst. 2 písm. i) zákona o obalech se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako osoba, která uvádí na trh nebo do oběhu obaly nebo balené výrobky, poruší povinnost podat návrh na zápis do Seznamu podle ust. § 14 odst. 1 cit. zákona.

Podle ust. § 44 odst. 2 písm. k) zákona o obalech se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako osoba, na kterou se vztahuje povinnost zapsat se do Seznamu, poruší některou z povinností evidence podle ust. § 15 zákona o obalech.

Podle ust. § 46 odst. 1 zákona o obalech právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Jde-li o správní delikt podle ust. § 44 odst. 2 písm. g) a h) cit. zákona, právnická osoba je odpovědnosti zproštěna, jestliže k porušení povinnosti došlo do tří měsíců ode dne, kdy autorizovaná společnost, s níž právnická nebo podnikající fyzická osoba uzavřela smlouvu o sdruženém plnění povinností stanovených právnické nebo podnikající fyzické osobě v § 10 odst. 1 nebo v § 12 cit. zákona, pozbyla oprávnění k činnosti.

Podle ust. § 46 odst. 2 zákona o obalech se při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

Ust. § 32 písm. m) zákona o obalech žalovanému ukládá, aby jako ústřední správní úřad v oblasti nakládání s obaly a odpady z obalů stanovil v pochybnostech, zda určitý typ výrobku je nebo není obalem.

Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, avšak dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, neboť obsahuje všechny náležitosti rozhodnutí podle ust. § 68 správního řádu a zároveň se v něm žalovaný vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Skutečnost, že i po přezkoumání prvostupňového rozhodnutí s ohledem na odvolací důvody žalobce žalovaný dospěl k odlišnému závěru, než jaký byl závěr žalobce, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Poté soud zvažoval, zda je třeba přikročit ke zrušení napadeného rozhodnutí, anebo zda postačí k návrhu žalobce výši uložené pokuty pouze tzv. moderovat. Dospěl k závěru prvnímu, aniž by ale zároveň rušil i rozhodnutí prvostupňové, neboť má za to, že je nezbytné, aby se žalovaný znovu zabýval otázkou výše uložené pokuty ve smyslu ust. § 46 odst. 2 zákona o obalech, jež mu ukládá přihlédnout při určení její výměry nejen k závažnosti správního deliktu, ale mj. i k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Opětovné posouzení těchto okolností je žádoucí i za situace, kdy pokuta byla uložena v daném případě při dolní hranici možného zákonného rozpětí.

Závažnou okolností, za níž byly správní delikty spáchány a jež není mezi účastníky sporná, je ta, že se žalobce řídil ve svém počínání veřejně publikovaným stanoviskem

žalovaného ze dne 23. 8. 2004 č.j. OODP/3683/04, které sice bylo nahrazeno novějším stanoviskem reflektujícím pozdější, aktuální právní úpravu, avšak až v době po zahájení kontroly, kterou u žalobce uskutečnila inspekce a která byla impulsem pro jeho sankcionování. Soud se ztotožňuje s interpretací napadeného rozhodnutí, že *chování právnických a fyzických osob oprávněných k podnikání určují při nakládání s obaly a odpady zákony a nikoli stanoviska* a že se v projednávaném případě společnost (žalobce) *řídila dřívějším stanoviskem dostupným na internetové adrese MŽP*. Zároveň však má za to, že v souladu s principem legitimního očekávání předvídatelného rozhodnutí není takový postup správního orgánu, který bagatelizuje dopad zveřejněného vlastního výkladového stanoviska, a že je třeba přihlédnout k tomu, že se žalobce neřídil ledajakým výkladem, nýbrž stanoviskem uveřejněným na základě přímé direktivy zákona. Platí to i za situace, kdy zveřejněné výkladové stanovisko bylo na webových stránkách žalovaného zřejmě „zapomenuto“, neboť již neodpovídalo – alespoň co se týče odnosných plastových tašek – závěru rozsudku Soudního dvora ze dne 29. 4. 2004 ve věci C-341/01, který musel být žalovanému znám, ani příloze zákona o obalech novelizované v roce 2006. Z ní plyne, že předměty navržené a určené k tomu, aby byly plněny v místě prodeje, se považují za obaly, pokud plní funkci obalu, s tím, že jako názorný příklad obalu se uvádějí odnosné pytle a tašky z papíru nebo z plastu.

Lze proto shrnout, že důvodem zrušení napadeného rozhodnutí je výlučně potřeba nového posouzení výše uložené sankce s ohledem na okolnosti, za nichž byl správní delikt spáchán, které napadené rozhodnutí postrádá, nikoli snad argument, že tašky prodejce svým zákazníkům prodává a je pouze na nich, k jakému účelu zakoupené tašky užijí, tedy argument, který je v současné době překonaný právní úpravou i evropskou judikaturou, podle níž tašky vyrobené z plastu či papíru jsou obalem ve smyslu § 2 písm. a) zákona o obalech.

Pokud jde o závěr napadeného rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňového, zda byly naplněny skutkové podstaty tří správních deliktů, jejichž skutkové podstaty jsou popsány v ust. § 44 odst. 2 písm. h), i) a k) zákona o obalech, zejména deliktu prvního (podle ust. § 44 odst. 2 písm. h) cit. zákona), v tomto bodě soud neshledal žalobu důvodnou a ztotožnil se skutkovými a právními závěry správních rozhodnutí, na něž – aniž by je opisoval – odkazuje.

Mezi stranami je nesporné a i soud si je vědom toho, že mezi žalobcem a autorizovanou obalovou společností (EKO-KOM a. s.) byla uzavřena smlouva o sdruženém plnění ve smyslu § 13 odst. 1 písm. c) zákon o odpadech. Zároveň však mezi účastníky není sporu ve skutkovém zjištění, že údaje na některých kartách zboží neodpovídaly skutečnosti, tzn. že v kartách zboží nebyly uvedeny všechny údaje o všech přepravních obalech daného zboží.

Soud sice souhlasí se žalobcem v tom, že povinnosti podle ust. § 10 a § 12 zákona o obalech lze splnit prostřednictvím třetí osoby (§ 13 odst. 1 písm. c/ cit. zákona), na druhou stranu nelze odhlédnout od skutečnosti, že ze zjištění inspekce zcela zřejmě vyplývá, že v některých případech žalobce nepovažoval obaly podle ust. § 2 písm. a) zákona o obalech za obaly podle tohoto zákona, popř. o nich nevěděl (nebyly-li popsány na kartách zboží). Soud se přiklání v tomto případě k právnímu názoru žalovaného, že je třeba, aby tato smluvní závaznost dopadala – jak vyplývá z ust. § 14 odst. 10 zákona o obalech – na *všechny obaly* uváděné na trh nebo do oběhu. Tím, že tomu tak nebylo a že bylo při kontrole zjištěno významné procento, resp. významné množství nezaevidovaných obalů a odpadů z nich, zákonná povinnost týkající se *využití odpadu z obalů* ve smyslu § 12 zákona o obalech tím nebyla splněna a z logiky věci se těchto případů netýkala smlouva o sdruženém plnění. Tím

byla naplněna skutková podstata správního deliktu podle ust. § 44 odst. 2 písm. h) zákona o obalech.

Posouzení dalších dvou vytýkaných správních deliktů (podle § 44 odst. 2 písm. i/ a k/ zákona o obalech), pro něž byla z hlediska sazby sankce použita per analogiam tzv. absorpční zásada, je pak v logické návaznosti na správní delikt spáchaný a posouzený podle ust. § 44 odst. 2 písm. h) zákona o obalech. Vzhledem k tomu, že uzavřená smlouva o sdruženém plnění nedopadala podle zjištění inspekce a žalovaného na *všechny obaly* uváděné na trh nebo do oběhu, žalobci inspekce (resp. žalovaný) důvodně vytkla i porušení ust. § 14 odst. 1 zákona o obalech (nezapsání do Seznamu) a § 15 zákona o obalech (nedostatek vedení evidence o obalech a odpadech z obalů a o způsobech nakládání s nimi).

K námitce žalobce týkající se vytýkaného množství obalů, u kterých žalobce porušil své povinnosti, má soud ve shodě se žalovaným za to, že není třeba, aby žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně, specifikoval číselně přesné množství obalů, jak tvrdí žalobce. Žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně, dostatečně specifikoval množství odpadů z obalů, když v některém případě uvedl váhové množství, v případě tašek např. uvedl, že se celkem (sečtou-li se udávaná množství) jedná o množství přesahující 4 tuny, a v případě odpadu z obalů nezapsaných v kartách zboží dostatečným způsobem popsal, jak k množství těchto obalů dospěl. Soud neshledal důvodnou žalobní námitku, pokud jde o použití obratu „významného množství prodávaného zboží“ a nikoli konkrétního jeho zkontrolovaného počtu. Ze správního spisu, kontroly provedené inspekcí i rozhodnutí (napadeného i prvoinstančního) vyplývá, že předmětem kontroly bylo reprezentativní (slovy inspekce „významné“) množství zboží, tedy nikoli množství početně a statisticky zanedbatelné. Soud se proto neshoduje se žalobcem, že by se mělo jednat o spíše spekulativní, než objektivní závěr. Platí to tím spíše, že správní delikty podle ust. § 44 odst. 2 písm. h), i) ani k) zákona o obalech nevyžadují porušení povinností kvantitativním způsobem; zjištěné množství odpadu z obalů slouží „pouze“ jako vodítko při určení výše pokuty za tyto správní delikty.

Závěrem lze konstatovat, že žalobce nenaplnil liberační podmínku podle ust. § 46 odst. 1 zákona o obalech, neboť neprokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. Soud za veškeré vynaložené úsilí nepovažuje to, že žalobce sice zavázal své dodavatele k vyplňování karet zboží, kterými se pak řídil, ale údaje na těchto kartách již neověřoval.

Navrhoval-li žalobce k důkazu e-mailovou korespondenci se svými dodavateli, která měla přispět k objasnění žalobcovy tvrzené snahy o nápravu vůči dodavatelům okamžitě po zjištění nedostatků v kartách zboží, které podle žalobce měly svůj původ již při balení dodavatelem, pak provedení takových důkazů má soud za nadbytečné, jež není s to relevantně objasnit a prokázat veškeré vynaložené úsilí k zjednání právní nápravy a nepřispělo by k případnému právnímu přehodnocení skutkové stránky vytýkaných správních deliktů.

Ze shora uvedených důvodů soud po proběhlém jednání zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení, resp. pro nedostatečné posouzení a zdůvodnění okolností, za nichž byly potrestané správní delikty spáchaný (§ 78 odst. 1 s.ř.s.).

Výši přiznané náhrady nákladů řízení představuje zaplacený soudní poplatek v částce 3 000,- Kč a náklady na zastoupení žalobce advokátem v rozsahu tří úkonů právní služby, které spočívaly v přípravě a převzetí zastoupení, podání žaloby a v účasti na jednání soudu,

tedy ve výši odpovídající 3 400 Kč za jeden úkon právní služby včetně tzv. režijního paušálu (vyhláška č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, náhrada nákladů řízení spočívajících v odměně za zastupování se zvyšuje podle § 57 odst.2 s.ř.s. o částku odpovídající této dani.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. března 2016

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu